

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1806-01-30)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1806-01-30)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 79. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L001991707000048.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Spiellerup, d. 30te Jan. 1806.

— De seer, at jeg er igien i mit vistnok ogsaa mig meget kiære Spiellerup; men for at De tillige skal viide, hvorledes jeg kom der, saa maae jeg fortælle Dem, at „den lille Professor Worm“ *) rejste med mig, da han skulde til Provst Engelbreth i Lydersløv. Det hjalp mig meget, at jeg havde ham at snakke med for at overvinde Rejsens Besværlighed, eller rettere Kiedsommelighed, da det ellers vilde været stygt i Taage og Mørke at kiøre den døde Vej til Kiøge. Vi læste adskillige kiønne Ting sammen om Aftenen i Tiecks „poetisches Journal“, og først Dagen efter kom jeg hjem, overmaade forstødt og endnu meere forkiølet, hvorfor ogsaa min „Svindsoet“ endnu ikke er forbi, dog i Aftagende. Jeg er altsaa hjemme, dog ikke i meget mindre Tummel end jeg var i Kjøbenhavn, thi i disse Dage har jeg allerede været 2 Gange til Giæst, og har desværre Udsigt nok til at det en Tiidlang skal blive saaledes ved. Jeg troer virkelig, at jeg her sviirer og sværmer vel saa meget, som jeg vilde gjøre, om jeg boede i Kjøbenhavn, og har endnu den Ulejlighed, at jeg efter enhver Sviir skal kiøre en lang Vej hjem, hvorved jeg kommer des sildigere i Seng, og des sildigere op. Fremdeles gaaer ikke saa liden en Deel af mit „elskværdige“ Liv hen med at sælge 1 Skieppe Ærter, at tage Penge for 1 Pund Smør af Ifr. R., som da strax beder mig skrive det op, for at jeg siden kan sige hende hvor meget hun har solgt, og med tusinde andre saadanne elskværdige Gierninger; saa jeg virkelig endnu kun har havt faa Timer egentlig til min Disposition. Det er dog i Grunden en meget forstyrret Verden, hvori selv de, der ansees for at leve meest stille og i dem selv, dog leve saa forstyrrede. Imidlertid skikker jeg mig deri, og bilder mig hver Dag ind, at jeg den næste vil have Roe, og være forskrækkelig flittig.

s. 80 At jeg ofte og med Glæde erindrer Dem, veed De; at jeg „pidsker mig dertil“, er ligefrem en Bagtalelse af Hufe. Rigtignok veed jeg, at min dorske Natur skal pidskes til meget Godt og Elskværdigt, som Deres fyrige Natur gjør af sig selv; men saa forladt af Gud er jeg dog ikke, at jeg ikke — af paa eengang frie og nødvendig Drivt — skulde have mine Kiæreste inderlig kiær. Dette har jeg kunnet, saa længe jeg husker mig selv, og jeg skal vist aldrig iisne saaledes, at jeg ikke meere kunde det. Jeg tænker derfor saa tidt og med saa megen Glæde paa Dem, og paa det allermeeste af hvad De er; og jeg vilde ønske, at De selv følte noget meere af min Glæde over Dem. — De er virkelig ikke et Væsen, som man behøver at formane imod „Sikkerhed“; jeg troer snarere, at De — saavelsom jeg — behøvede at formanens lidt imod den overdrevne Selvprøvelse, som kun uden Nytte gjør os ængstelige. Den undertiden saa smertelige, endog næsten uhyre Frygt for sin egen Tilstand, som let frembringes ved den for store, eller for uroelige Opmærksomhed paa sig selv, er egentlig det, som Luther og andre Mennesker, der vidste lidt om hvad der skeer inde i Mennesket, kaldte „Anfægtelse“ — et Ord, som det er ganske i sin Orden, at det kun nu kan bruges til Spot — og som de ansaae for en ond Indskydelse, og en Modstander af Troen, det Helligste i os. Virkelig troe vi ogsaa kun lidet paa Gud, dersom vi meene det mueligt, at vi alvorligen og oprigtigen kunne søge ham og ikke finde ham. — Hovedsagen er dog ikke, at vi kunne pynte vort Liv op med mange smukke Gierninger, og børste enhver Plet af os, og blive saa moralske og humane, og saa charmante i vore egne og al Verdens Øjne, at vi tillige blive saa kolde og kiedsommelige og forfængelige, at der slet intet Godt meer er ved os. Det Vigtigste er dog, at have et Sind, hvori Gud kan boe og boer; denne inderste Tænkemaade — „nenn's Glaube, Hoffnung, Liebe, nenn's was du willst, Name ist Schall und Laut“ — er det, som retfærdiggjør. Hvilket bedre Menneske har vel Tilliid til Gud for sit ziirlige og moralsk rigtige Levnet? eller er det ikke den sikkreste Tilliid, s. 81 at det Hjerte, som slaaer i os, kan Gud ikke „forskyde?“ — De, min gode og gudfrygtige Veninde! vil ikke misforstaae mig. Jeg agter virkelig ogsaa, og med hellig Agtelse, Strængheid i Sæder, jeg kalder Overtrædelse deraf Synd, jeg bebrejder mig det ogsaa, at jeg er saa smittet, som jeg er, af denne forkiælede Tiid, hvori der ingen Fasthed eller Retskaffenhed er; men jeg veed dog, at det Bedste er i mig, og ikke blot med Tilstedeværelse i Øjeblikke. — Og min Niece skulde ikke gjøre mig Glæde, naar jeg tør tale saaledes til hende om saadanne Ting? naar jeg stedse meere seer, at det Bedste ogsaa er i hende, og med saadan Klarhed, at hun kan tale derom, og tale saa skiønt? Jeg havde Lyst til igien at afskrive Dem især eet Sted af Deres eget Brev, hvor De taler om de Øjeblikke, „naar det er os, som bøjede Gud sig kiærligen ned til os, for at sige os alle de trøstelige Ord, som vort Hierte saa meget trænger til, men ikke tør sige sig selv.“ Jeg vilde ønske, at disse Ord igien maatte røre dem selv saa meget, og saa glædeligt, som de have rørt mig.

Jeg er meget glad over, at De fornøjer Dem ved den „Taskebog“, De fik af mig. Jeg søgte længe hos Brummer efter en Bog, som jeg gad byde Dem. Selv har jeg læst „Rejsen“ deri, og lært adskilligt deraf, og faaet Lyst til at lære meere om samme Gienstand. Uagtet man just ikke ved det, der siges, faaer nogen ret Anskuelse af de omtalte Bygninger, faaer man dog nogen Anledning til bedre at betragte den gothiske Architektur; det gjør mig ondt, at jeg ikke havde læst noget saadant, da jeg — rigtignok kun i 5 Timer — var i Lübeck, den meest gothiske Stad, jeg har seet. Jeg tænker, at De paa deres tydske Rejse kan have noget godt af hvad der staaer. Jeg har ved at læse dette igien faaet min Rejselyst fornyet — mon man dog ikke engang kommer i en Verden, hvor det Skiønne ikke er saa adspredt og langt borte, og hvori man bedre kan foreene Centrifugal- med Centripetal - Kraften, uden at tage Skade paa nogen af dem? Brøndsted sagde rigtignok, at jeg vel endnu kom til Italien, fordi jeg dog fik s. 82 en riig Kone, og rejste derhen med hende; men jeg troer ikke, jeg kommer der, mindst paa den Maade; dog venter jeg rigtignok endnu at komme til at gjøre nogle Smaaerejser, og allerede Siælland har ikke faa Kirker af ret mærkværdig Architektur. Jeg har altiid elsket de gothiske Bygninger; allerede som Barn gik jeg gierne om Aftenen ved Frue-Kirke, uagtet jeg var lidt bange der, og selv i min oplysteste Tiid harmedes jeg dog i mit Hjerte over Taarnstormeriet, som da gik i Svang, uagtet jeg ikke kunde nægte, at de kostbare Taarne dog ingen ret Nytte gjorde. Jeg troer ikke, at de

Mynster, Jakob Peter, *Breve fra J.P. Mynster*,

italienske Bygninger vilde gjøre saa dybt Indtryk paa mig, men sagtens er man i Italien anderledes stemt end her.

Hvad Deres nærmere, nemlig spiellerupske Rejse angaaer, da veed De jo nok, hvor velkommen De er mig. Kom naar og som De vil; men naar Rahbek dog ikke kommer til Fredensborg, saa seer jeg ikke, hvorfor de ej kan komme alle 3 til mig, og blive fleere Dage hos mig, da vi kunde indrette os ordentlig og føre et huusligt Liv med hverandre. — Nn maae jeg slutte. Gud velsigne Dem! vær frisk, glad, artig og uforsagt. Hils Rahbek og Hufe særdeles meget!

Deres
J. P. M.